

jõhvikaid kõrge mäe otsa. Ei olle kummalgi
sigaimist matal, kui omma pärrispaigas.

Nendafammoti ka pallawad maad omma
rohitud, wilja ja puud kannawad; külmad
maad jälle omma isstandi pakkwad. Ei
kaäna meie Ma oues tule ja külma käes
ei winapuid egga palmpuid; ei kaswa meie
pöld risi; agga külmemä Ma willi ja pu,
kui on rukkis, män, kuusk ja kaik, need
ei tahha enam Ahwrika maal sikkida. Mis
nago parraja soia-ehk kestmissä külma Ma
kohhased maastkaswajad lomad, neid siis
ka sojem ehk külmemä Ma, pikkema ehk lüh-
hema wahhe peäl nende pärriskohhasi, weel
fallib ja ommaks wastowõttab.

Igga maal ka omma and, sedda möda
kuida sojema ehk külmemä Ma innimeste
ja ellawa lomade tarwidus. Kus ahhi paljo
puud kullutab, senna Isand enam ja joud-
samat metsa lonud. Kus wessi kassin, et
ei olle mitme pennikoorma peäl ei oiakest
egga hallikat leida, kuida suggu monne pal-
lawa Ma liwandummedes: senna Lõja arm

neidsuggusi puud ja rohtusi murretsenud kas-
wama, kelle lehhed alt otsego katla wiisi kol-
kokaswand, et wihmawet finnipeawad; ehk
kelle okstest, kui neid katki murrad, hull
mahla, selge kui hallika wessi, jookseb, wäs-
sind teekäia ja jannotawa lojusse jahhu-
tamisfeks.

Moista sest, oh inimenne, Lõja armo-
nou! Et iggal maal omma hea ja and,
mis mitmel teisel maal ep olle ollemas:
se meid sunnib woõralt maalt sedda tar-
widusse asja otsima, mis omma Ma kelab;
se panneb laerwad merrest merresse ja rannast
randa liikuma; se neid rahwast, mis monni-
sadda ja tuhhat pennikoormat teineteisest är-
ra, tarwidusse hädda läbbi tutwustanud;
se leige mailma innimeste armastusse os-
sagamist finnitab; se ristiusko ja targema
rahwa tundmist maalt male kannab ja kül-
wab; seeb siis lullepea enamiste leige tar-
kusse ja tundmissä emmaks ja kaswata-
jaks olnud, ning weelgi on!